

Kitab Daniel - Saratus Salapan Welas

Harti Kenabian tina Patok-Patok Sajarah: Ngartos Poe-Poe Panungtungan Ngaliwatan Simbolisme Alkitabiah

Jeff Pippenger
2024-03-06

Nu saratus opat puluh opat rébu digambarkeun minangka jalma-jalma anu dipurifikasi ku Utusan Pajangjian, sedengkeun balaréa anu gedé digambarkeun ku jubah bodas kamartiran. Mangsa kahiji tina dua mangsa suci dina poé-poé panungtungan ngaidéntifikasi pagawéan utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Pajangjian, sarta mangsa kadua ngagambarkeun pagawéan Élia. Mangsa kahiji ngagambarkeun pangadilan panalungtikan ka jalma-jalma hirup dina Adventisme Laodikia, sarta mangsa kadua ngagambarkeun pangadilan palaksanaan ka Roma modéren.

“Tanda” pikeun ngungsi ti kota-kota dina poé-poé panungtungan geus salah kaharti ku Adventisme Laodikea. Sister White ngabejaan ka urang yén karuksakan Yerusalem ti taun 66 nepi ka 70 Masehi nyadiakeun hiji gambaran ngeunaan tanda pangéling pikeun umat Allah dina poé-poé panungtungan.

“Waktuna geus moal lila deui, nalika, saperti murid-murid baheula, urang bakal kapaksa néangan pangungsian di tempat-tempat anu sepi tur nyorangan. Sakumaha pengepungan Yérusalém ku tentara Romawi jadi tanda pikeun ngungsi ka urang Kristen di Yudéa, kitu deui nyekelna kakawasaan ku bangsa urang dina dekrit anu maksa Sabat kapausan bakal jadi pangéling-ngéling pikeun urang. Harita bakal jadi waktuna ninggalkeun kota-kota gedé, minangka persiapan pikeun ninggalkeun kota-kota leutik demi bumi pangreureuhan di tempat-tempat anu nyumput tur nyalindung di antara pagunungan.” Testimonies, jilid 5, 464.

Pangepungan Yerusalem anu jadi tanda pikeun ngungsi téh nyaéta pangepungan kahiji anu dilakukeun ku Cestius. Ku sabab éta, Cestius ngawakilan hiji ancaman anu samentara disingkirkeun, sabab sanggeus anjeunna masang pangepungan éta, anjeunna tuluy mundur sacara misterius, sarta para ahli sajarah can kungsi mampuh nangtukeun logika lampahna dina ngalakukeun éta.

“Sanggeus urang Rum dipingpin ku Cestius ngurilingan kota éta, maranéhna teu disangka-sangka ninggalkeun pangepungan éta basa sagalana katingalina nguntungkeun pikeun hiji serangan geuwat.” The Great Controversy, 31.

Dina taun 1880-an jeung 1890-an, Sénator Henry W. Blair ti New Hampshire ngawanohkeun runtuyan RUU di Kongrés pikeun netepkeun poé Minggu minangka Poé Reureuh Nasional. RUU-RUU ieu ilaharna disebut “Blair Sunday Bills.” Sénator Blair mangrupikeun panyokong anu kuat pikeun ngariksa poé Minggu minangka poé reureuh jeung pangibadahan agama. Anjeunna yakin yén hiji poé reureuh anu sarua bakal mawa pangaruh moral jeung sosial anu hadé pikeun masarakat Amérika. Sanajan usaha-usahana meunang sababaraha rojongan, utamana ti golongan agama, éta ogé nyanghareupan panolakan, kaasup kahariwang ngeunaan pamisahan antara garéja

jeung nagara.

Ieu téh mangrupa usaha kahiji pikeun ngaluluskeun panerapan Minggu dina sajarah sato bumi, anu geus ditakdirkeun nyarita saperti naga nalika ahirna éta bakal ngaluluskeun hiji hukum Minggu. Runtuyan RUU Blair ieu pisan anu ditentang ku A. T. Jones, salah saurang utusan sidang General Conference taun 1888, kalayan kacida merenahna nalika anjeunna asup ka rohangan Kongrés. Sanggeus sababaraha usaha, Sénator Blair leungit dorongan pikeun ngadorong hiji Poé Reureuh Nasional. Dina patalina anu langsung jeung sajarah éta, sarta implikasi tina hiji Poé Reureuh Nasional (Minggu), catetan sajarah ngeunaan naséhat Ellen White tiasa ditilik deui.

Anu kapanggih dina pamariksaan deui kana pangeling-elingna ngeunaan hukum Minggu téh hal anu serius sarta lega pisan dipikaharti salah dina Adventisme Laodikea. Dina kontéks kabutuhan supaya kudu kaluar ti kota-kota, anu dina petikan anu kakara dicutat éta, manéhna nulis yén, “harita bakal jadi waktuna ninggalkeun kota-kota gedé, minangka panyarap pikeun ninggalkeun kota-kota leutik pikeun imah-imah nu nyorangan di tempat-tempat nu nyamuni di antara pagunungan.” Manéhna sababaraha kali ngajar yén umat Allah kudu cicing di désa, tapi piwuruk-piwurukna ngeunaan perkara hirup di désa saméméh 1888 nempatkeun pituduhna pikeun ninggalkeun kota-kota dina kontéks yén dina mangsa nu caket umat Allah bakal perlu ninggalkeun kota-kota. Sanggeus 1888, dina pituduh tinulisna ngeunaan hirup di désa, manéhna henteu kungsi nyimpang tina piwuruk yén urang saestuna geus kudu aya di luar kota-kota.

RUU Hari Reureuh Nasional Blair anu mucunghul dina sajarah téh nya éta “tanda” pikeun ninggalkeun kota-kota, sarta sanajan RUU-RUU Blair téh leungit dorongan anu diperlukeun pikeun ngalaksanakeun éta pancén, tuluy mundur kana poékna sajarah, “tanda” pikeun ngungsi geus dipasihkeun. Éta geus dipasihkeun dina waymark sajarah tina pangepungan kahiji, anu dibawa ku Cestius. Hukum Minggu anu bakal geura datang dilambangkeun ku pangepungan Titus, sarta lamun aya kénéh Adventis Laodikea di kota-kota nalika pangepungan éta datang, maranéhna bakal paéh babarengan jeung jalma-jalma jahat.

Aya dua mangsa nubuat dina poé-pocé panungtung. Eta dua mangsa dipisahkeun ku hukum Minggu nu bakal geura datang. Mangsa kahiji nya éta pangadilan panalungtikan ka nu hirup dina Adventisme Laodikea, jeung mangsa kadua nya éta pangadilan palaksanaan ka sundal Roma. Eta dua mangsa téh mindeng digambarkeun deui-deui, sabab dina eta dua mangsa éta pasemon sapuluh parawan kacumponan nepi ka unggal jéntréna, sakumaha hal éta kajadian dina sajarah Millerite. Waktu ngaléot dina eta pasemon téh nya éta waktu ngaléot dina Habakkuk pasal dua, ku kituna dua mangsa anu keur urang tinimbangan ogé digambarkeun ku Habakkuk pasal dua. Pasemon sapuluh parawan, jeung Habakkuk pasal dua, kacumponan nepi ka unggal jéntréna dina sajarah Millerite, sarta nalika eta kajadian, Ezekiel pasal dua welas, ayat dua puluh hiji nepi ka dua puluh dalapan, ogé kacumponan.

Dalapan ayat pamungkas tina pasal dua welas kitab Yehezkiel nandakeun hiji mangsa nalika “pangaruh unggal titingalian” bakal digenepan, dina hiji waktu nalika Allah moal “ngalila-lila deui” titingalian-titingalian-Na. Dua mangsa sajarah anu remen pisan diulang sarta nandakeun pangadilan pamariksaan pikeun nu hirup dina Adventisme Laodikea, jeung pangadilan eksekutif ka

awewe lacur ti Tirus, nyaéta mangsa nubuat nalika unggal titingalian dina jero Alkitab ngahontal panggenepan-na anu sampurna jeung anu pamungkas. Dina mangsa éta, saratus opat puluh opat rébu diteguhkeun, sarta maranéhna ngawakilan golongan anu henteu paéh, jeung hirup nepi ka Kristus mulih. Dina pasal dua puluh hiji kitab Lukas, Kristus nandakeun hiji “tanda” anu nunjukkeun iraha éta generasi geus datang.

Dina dua sajarah anu diwakilan ku “tanda” pikeun ngungsi, sakumaha dipedar ku Kristus patali jeung kakajian anu ngadatangkeun karuksakan, aya dua mangsa anu ditandaan, jeung awal katut ahirna miboga “tanda” dina awal mangsana jeung “tanda-tanda” dina ahirna. “Tanda” anu ku Kristus diidentipikasi minangka ngawakilan generasi panungtungan anu bakal hirup nepi ka Anjeunna sumping dina mega-mega, nyaéta bukti yén urang ayeuna aya dina generasi panungtungan dina sajarah bumi.

Dina Lukas pasal dua puluh hiji, Isa nangtukeun sajarah ti mangsa tilu satengah taun diinjak-injakna sarta diruksakna Yerusalem anu sajati ti taun 66 nepi ka taun 70, nepi ka ahir tilu satengah taun diinjak-injakna Yerusalem rohani anu dimimitian dina taun 538 sarta réngsé dina taun 1798.

Jeung lamun maraneh ningali Yerusalem dikepung ku bala tentara, mangka teranglah yén karuksakanana geus caket. Dina waktos éta, sing saha anu aya di Yudea muru ka gunung-gunung; anu aya di jero kota, kudu geuwat kaluar; jeung anu aya di padesaan, ulah asup ka dinya. Sabab éta téh poé-poé pambalesan, sangkan sagala anu geus katulis tiasa kacumponan. Tapi cilaka pikeun maranéh anu keur kakandungan jeung anu keur nyusuan dina poé-poé éta! Sabab bakal aya kasangsaraan anu gedé di éta tanah, jeung murka kana ieu bangsa. Maranéhna bakal gugur ku seukeutna pedang, sarta bakal dibawa jadi tawanan ka sakumna bangsa; jeung Yerusalem bakal diinjak-injak ku bangsa-bangsa kapidir, nepi ka mangsa bangsa-bangsa kapidir téh kacumponan. Lukas 21:20–24.

“Wanci-wanci” bangsa-bangsa lain ngalalanyahan Yerusalem téh maké wangun jamak, sabab éta ngagambarkeun ngalalanyahan Yerusalem sajati nu réngsé dina taun 70, jeung ngalalanyahan Yerusalem rohani nu réngsé dina taun 1798. Bangsa-bangsa lain ngagambarkeun boh paganisme boh kapapaan, sarta dua kakawasaan éta pisan anu jadi poko tina titingalian dina patalékan di Daniel pasal dalapan, anu nanya, “Sabaraha lilana.”

Tuluy kaula ngadangu aya hiji jalma suci keur nyarita, sarta jalma suci nu saurang deui nanya ka éta jalma suci anu keur nyarita téa, “Sabaraha lilana éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngabalukarkeun karuksakan, nepi ka tempat suci jeung pasukanana dipasrahkeun pikeun diinjak-injak ku suku?” Daniel 8:13.

“Jaman-jaman bangsa-bangsa lain” dina Lukas pasal dua puluh hiji, ngarujuk kana dua rébu lima ratus dua puluh taun pamalesan Allah ka karajaan kalér anu dimimitian dina taun 723 SM sarta réngsé dina taun 1798. Taun 538 nandaan waktu nalika jalma durhaka nangtung di tempat suci sarta ngumumkeun yén manéhna téh Allah, ku kituna ngabagi éta mangsa jadi dua periode anu sarua, masing-masing sarébu dua ratus genep puluh taun. Periode kadua anu sarébu dua ratus genep puluh taun téh nyaéta sajarah anu sarua anu ditandaan réngséna dina Lukas pasal dua puluh

hiji ayat dua puluh opat, nalika “jaman-jaman bangsa-bangsa lain” geus kacumponan. Dina runtuyan sajarah anu ku Isa keur ditepikeun ka murid-murid-Na, ayat dua puluh opat mawa kasaksian anu dipaparinkeun ka murid-murid éta nepi ka “waktu ahir” dina taun 1798. Ti dinya Isa mimiti nandeskeun “tanda-tanda” anu patali jeung gerakan Millerite.

Jeung bakal aya tanda-tanda dina panonpoé, dina bulan, jeung dina béntang-béntang; sarta di bumi bakal aya kasangsaraan bangsa-bangsa, kalawan kabingungan; laut jeung ombakna ngaguruh; hate manusa ngejat ku kasieun, jeung ku ngarep-ngarep kana perkara-perkara anu bakal tumiba ka bumi: sabab kakawasaan langit bakal digoyangkeun. Jeung harita maranéhna bakal ningali Putra manusa sumping dina méga kalawan kakawasaan jeung kamulyaan anu agung. Jeung lamun ieu perkara-perkara mimiti kajadian, mangka tanggahkeun panon aranjeun, jeung angkatkeun sirah aranjeun; sabab panebusan aranjeun geus caket. Lukas 21:25–28.

Yesus nyebutkeun yén “bakal aya tanda-tanda,” sarta Anjeunna nandaan éta minangka tanda-tanda dina panonpoé jeung bulan, jeung dina béntang-béntang, kasangsaraan bangsa-bangsa, kakawasaan langit digoncangkeun, tuluy Putra Manusa sumping dina mega. Sadaya “tanda-tanda” ieu geus kacumponan dina sajarah Millerite.

“Nubuat henteu ngan ukur ngaramalkeun cara jeung tujuan datangna Kristus, tapi ogé ngébréhkeun tanda-tanda anu ku éta manusa kudu nyaho iraha datangna geus deukeut. Saur Yesus: ‘And there shall be signs in the sun, and in the moon, and in the stars.’ Lukas 21:25. ‘The sun shall be darkened, and the moon shall not give her light, and the stars of heaven shall fall, and the powers that are in heaven shall be shaken. And then shall they see the Son of man coming in the clouds with great power and glory.’ Markus 13:24–26. Nu nampa wahyu ngajelaskeun kieu tanda anu kahiji anu baris miheulaan kadatangan anu kadua: ‘There was a great earthquake; and the sun became black as sackcloth of hair, and the moon became as blood.’ Wahyu 6:12.”

“Tanda-tanda ieu kasaksian saméméh kabukana abad ka-salapan welas. Dina kacumponan ieu nubuat, dina taun 1755 kajadian lini anu pangpikasihuneunana nu kungsi kacatet...”

“Dua puluh lima taun ti harita mucunghul tanda saterusna anu disebatkeun dina nubuat éta—poekna panonpoé jeung bulan. Anu ngajadikeun ieu leuwih matak nyorot nya éta kanyataan yén waktu kacumponanana geus ditunjuk sacara pasti. Dina paguneman Jurusalamet jeung murid-murid-Na di Gunung Olivet, sanggeus ngajéntrékeun mangsa panjang panganiayaan pikeun gareja,—nya éta 1260 taun panganiayaan kapapaan, anu ngeunaan éta Anjeunna geus jangji yén kasangsaraan éta bakal dipondokeun,—Anjeunna tuluy nyebutkeun sawatara kajadian anu bakal miheulaan kadatangan-Na, sarta netepkeun waktu iraha anu kahiji tina ieu bakal kasaksian: ‘Dina poe-poe eta, sanggeus kasangsaraan eta, panonpoe bakal dipopoekeun, jeung bulan moal masihan caangna.’ Markus 13:24. Nu 1260 poe, atawa taun, tamat dina taun 1798. Sapapat abad saméméhna, panganiayaan geus ampir sagemblengna eureun. Sanggeus panganiayaan ieu, nurutkeun pangandika Kristus, panonpoé kudu dipopoekeun. Dina tanggal 19 Méi 1780, nubuat ieu kacumponan...”

“Kristus parantos maréntahkeun umat-Na supaya waspada kana tanda-tanda kadatangan-Na sarta bungah nalika maranéhna ningali tanda-tanda Raja maranéhna anu badé sumping. ‘Lamun hal-hal ieu mimiti kajadian,’ saur Mantenna, ‘mangka tenjo ka luhur, sarta angkatkeun sirah maranéh; sabab panebusan maranéh geus caket.’ Mantenna nunjuk ka para pangiring-Na kana tatangkalan dina usum semi anu mimiti mekar, sarta ngandika: ‘Lamun éta ayeuna mimiti pucuk, maranéh ningali jeung nyaho ku diri sorangan yén usum panas geus caket. Kitu ogé maranéh, lamun maranéh ningali hal-hal ieu kajadian, sing nyaho yén Karajaan Allah geus caket.’ Lukas 21:28, 30, 31.” The Great Controversy, 304, 306–308.

Pangalarapan rangkep tilu Roma nétélakeun yén dina nginjak-injak Yerusalem ku Roma kapir, tuluy ku Roma kapausan, panginjak-injakan ka tempat suci jeung ka pasukan ku Roma modéren dilambangkeun ku hiji mangsa, boh sarébu dua ratus genep puluh poé (Roma kapir), boh sarébu dua ratus genep puluh taun nubuat (Roma kapausan). Sarébu dua ratus genep puluh poé simbolis éta (opat puluh dua bulan), anu nandaan mangsa panganiayaan Roma modéren ka umat Allah anu satia, bakal pikeun unggal mangsa miboga hiji “tanda” tunggal anu nangtukeun waktu ngungsi pikeun jalma-jalma satia dina mangsa éta. Unggal hiji tina tilu mangsa éta ditungtungan ku hiji perwujudan sababaraha “tanda,” lain ku hiji “tanda” tunggal saperti dina awal mangsa éta.

“Tepat dina tengah wengi Allah nembongkeun kakawasaan-Na pikeun ngabébaskeun umat-Na. Panonpoé némbongan, mancorong dina kakuatanana. Tanda-tanda jeung mujijat-mujijat silih susul kalayan gancang. Jalma-jalma durhaka nengetan éta kajadian kalayan sieun jeung héran, ari jalma-jalma bener ningali tanda-tanda kabébasanana kalayan kabungah anu khidmat. Sagala hal di alam siga anu kaluar tina jalurna. Walungan-walungan eureun ngalir. Méga-méga poék jeung beurat ngagulidag tuluy silih tabrak. Di tengah langit anu ngamuk aya hiji rohangan anu herang ku kamulyaan anu teu kaungkab ku kecap, ti dinya medal sora Allah kawas sora cai anu loba, saur-Na: ‘Geus rengse.’ Wahyu 16:17.” The Great Controversy, 636.

Mangsa panghukuman palaksanaan ka awéwé lacur Roma dimimitian ku diangkatna panji anu nandakeun yén domba-domba Allah anu séjén, anu masih aya di Babul, kudu ngungsi. Mangsa éta dipungkas ku “tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban.” Mangsa éta dimimitian ku “sora kadua” dina Wahyu pasal dalapan welas, sarta dipungkas ku sora Allah. Tangtu waé, sora kahiji jeung sora kadua dina Wahyu pasal dalapan welas téh nyaéta sora Kristus. Sora kahiji nandakeun mimiti panghukuman panalungtikan ka garéja Adventis Laodikia anu hirup, sarta sora kadua nandakeun ahir éta mangsa, tapi ogé nandaan mimiti panghukuman palaksanaan ka awéwé lacur Roma.

Sajarah anu lengkep diparéntah ku minggu nalika Kristus ngukuhkeun perjangjian, sarta undang-undang Minggu anu baris geura datang ditipologikeun minangka patokan tengah sakumaha ditipologikeun ku salib. Duanana sajarah miboga tanda has Alfa jeung Oméga, sabab awal jeung ahir dina unggal sajarah diwakilan ku sora Allah. Duanana ogé ngagambarkeun bebeneran, sabab patokan tengah téh nya éta pambrontakan undang-undang Minggu, sarta kecap Ibrani “bebeneran” diwangun ku hurup kahiji, katilu welas, jeung panungtung tina alfabét Ibrani. Sora kahiji dina Wahyu pasal dalapan welas nyaéta sora Kristus, sora panungtung nyaéta sora Allah, jeung sora di tengah, anu ogé sora Allah, ogé nya éta tempat pambrontakan tina hurup katilu welas diwakilan ku

sato galak bumi anu “nyarita” siga naga, sakumaha diwakilan dina Wahyu pasal KATILU WELAS.

Panji dina hukum Minggu nu baris geura sumping ngawakilan “tanda” pikeun ngungsi keur umat satia Allah, tapi éta ogé nandakeun yén awal mangsa nubuat anu bakal ditungtungan ku panji anu diangkat kudu miboga “tanda” ogé. “Tanda” éta nyaéta anu ku Isa diidentifikasi minangka bukti yén generasi panungtung pangeusi planét bumi geus nepi. Dina Lukas pasal dua puluh hiji, para murid naroskeun naon anu dimaksud ku Kristus nalika Anjeunna nyatakeun yén Bait Allah bakal diruksak.

Tuluy maranéhna nanya ka Anjeunna, pokna, Guru, iraha ieu perkara-perkara teh bakal kajadian? jeung tanda naon anu bakal aya lamun ieu perkara-perkara geus deukeut ka kajadian? Lukas 21:7.

Yesus tuluy mimiti nétélakeun sajarah anu ngantunkeun ka taun 70 nalika Bait Allah jeung kota bakal diruksak, sarta neruskeun nepi ka ayat dua puluh opat, di dinya Anjeunna nétélakeun iraha “jaman-jaman” bangsa-bangsa sanés Yahudi bakal pinuh.

Jeung maranéhna bakal gugur ku seukeutna pedang, sarta bakal dibawa jadi tawanan ka sakumna bangsa; jeung Yerusalem bakal diinjak-injak ku bangsa-bangsa lain Yahudi, nepi ka mangsa bangsa-bangsa lain Yahudi kacumponan. Lukas 21:24.

Pamanggih yén ieu ayat nujul kana Yérusalém sacara harfiah dumasar kana kabobodoan téologis Katolik nu disebut futurisme, anu nerapkeun hal nu simbolis sacara harfiah sarta nempatkeun kasampurnaan nubuat sacara éksklusif dina ahir dunya. Serangan kana panerapan anu leres tina ieu ayat geus jadi serangan utama ti Sétan sapanjang pamacaan Perjangjian Anyar. Yérusalém sacara harfiah eureun jadi lambang Yérusalém nubuat dina mangsa Kristus, waktu nubuat harfiah ngarobah panerapan rohaniah. Wahyu ieu mangrupa ajaran utama anu ditetepkeun ku rasul Paulus. Panginjak-injakna Yérusalém nandaan sarébu dua ratus genep puluh taun poékna kapapaan ti taun 538 nepi ka 1798.

Tapi palataran anu di luar Bait Allah kudu ditinggalkeun, ulah diukur; sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa séjén; sarta maranéhna bakal nginjak-nginjak kota suci salila opat puluh dua bulan. Wahyu 11:2.

Yerusalem dina nubuat eureun jadi lambang kota pilihan dina kayu salib.

“Sabaraha lobana jalma anu ngarasa yén bakal jadi hiji hal anu hadé lamun napak dina taneuh Yerusalem baheula, sarta yén iman maranéhna bakal kacida dikuatkeunana ku ngadatangan tempat-tempat kajadian hirup jeung pupusna Jurusalamet! Tapi Yerusalem baheula moal kungsi jadi tempat anu suci nepi ka éta dibersihan ku seuneu panyucian ti sawarga.” Review and Herald, June 9, 1896.

Sanggeus Yesus mingpin para murid ka jaman ahir dina taun 1798 dina ayat ka dua puluh opat, Anjeunna tuluy ngenalkeun jaman Millerite nalika béwara malaikat kahiji sumping kana sajarah.

Jeung bakal aya tanda-tanda dina panonpoé, jeung dina bulan, jeung dina béntang-béntang; jeung di bumi kasangsaraan bangsa-bangsa, kalayan kabingungan; sagara jeung ombakna ngaguruh; hate manusa ngaleuleus ku sabab sieun, jeung ku sabab ngarep-ngarep kana perkara-perkara anu bakal nimpah bumi: sabab kakawasaan langit bakal digoncangkeun. Jeung tuluy maranéhna bakal ningali Putra manusa sumping dina méga kalayan kakawasaan jeung kamulyaan anu agung. Jeung lamun perkara-perkara ieu mimiti kajadian, mangka tingal ka luhur, jeung angkatkeun sirah aranjeun; sabab panebusan aranjeun geus deukeut. Lukas 21:25–28.

Tanda-tanda anu ngawanohkeun sajarah Millerite geus kalaksanakeun saluyu jeung kakawasaan Firman Allah anu moal kungsi gagal.

“Tanda-tanda dina panonpoé, bulan, jeung béntang geus kasorang.” Review and Herald, 22 Nopémber 1906.

Dina artikel salajengna urang bakal neruskeun Lukas pasal ka-dua puluh hiji.

“Désémber 16, 1848, Gusti maparin ka sim kuring hiji titingalian ngeunaan guncangan kakawasaan-kakawasaan langit. Sim kuring ningali yén nalika Gusti ngandika ‘langit,’ dina maparin tanda-tanda anu kacatet ku Mateus, Markus, jeung Lukas, Anjeunna maksudkeun langit; jeung nalika Anjeunna ngandika ‘bumi,’ Anjeunna maksudkeun bumi. Kakawasaan-kakawasaan langit téh nyaéta panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang. Maranéhna ngawasa di langit. Kakawasaan-kakawasaan bumi téh nyaéta anu ngawasa di bumi. Kakawasaan-kakawasaan langit bakal diguncang ku sora Allah. Tuluy panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang bakal dipindahkeun tina tempat-tempatna. Maranéhna moal musna, tapi bakal diguncang ku sora Allah.

“Mega hideung jeung beurat nyungcung sarta silih tubruk. Angkasa kabuka sarta ngagulig ka tukang; tuluy urang tiasa neuteup ka luhur ngaliwatan rohangan anu kabuka di Orion, ti dinya sumping sora Allah. Kota Suci bakal turun ngaliwatan rohangan anu kabuka éta. Kuring ningali yén kakawasaan-kakawasaan bumi ayeuna keur digoyangkeun jeung yén kajadian-kajadian lumangsung nurutkeun runtuyan. Perang, jeung beja-beja ngeunaan perang, pedang, kalaparan, jeung pagebluk, anu pangheulana ngagoyang kakawasaan-kakawasaan bumi; satuluyna sora Allah bakal ngagoyang panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang, sarta bumi ieu ogé. Kuring ningali yén gogoyagna kakawasaan-kakawasaan di Éropa lain, sakumaha diajarkeun ku sawatara urang, gogoyagna kakawasaan-kakawasaan langit, tapi éta téh gogoyagna bangsa-bangsa anu keur ambek.” Early Writings, 41.